

Ujlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

2020. június

Pünkösdi megújulás

Életünkben a tavasz hangulata és Pünkösöd üzenete erősítik egymást. Tavasszal megújul a természet. Kizöldül a mező, kinyílnak a virágok, a fák lombkoronákba burkolóznak, a madarak éneke pedig nemcsak a szemünket, hanem a fülünket is gyönyörködteti. Ilyenkor megfeledkezünk a fagyos hajnalokról, amikor télikabátunkba bújva siettünk az utcákon, hogy célunkat elérjük. Meg-megállunk a parkokban, szemléljük a színek varázsát, amit a szürke tél elrejtett. A tavasznak az illata is varázslatos, az életet jelzi, amely utat tör magának.

Ezek a tavaszi képek, más formákban, de megjelennek Pünkösöd üzenetében is. A Szentlélek eljövételét hosszú feszült várakozás előzte meg. A tanítványok dermedten álltak a Getszemáni kertben, amikor Jézust elfogták. Ebből a téli fagyokra jellemző dermedtségből a feltámadt Jézussal való találkozások kezdték feloldani a lelküket. Megcsillan a világosság, amikor szemükkel felismerik Jézust a kimondott szavakban, a kenyértörésben, vagy amikor a nevükön szólítja

őket. A bizonytalanok Szent Tamás apostol egy rövid „én Uram, én Istenem” kiáltással a hitét is megvallja. A szívében a megtagadás fájalmát hordozó Szent Péter apostol pedig, amikor Jézus harmadszorra kérdezi tőle, hogy „szeretsz-e engem?”, kicsit szégyenkezve, de azért örömmel mondja: "Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek téged". Ezekben a találkozásban benne feszül már az öröm, de még nincs benne az a kisugárzó erő, az, ami Pünkösdkor, a Szentlélek kiáradáskor jelenik meg, és ellenállhatatlan erővel terjed tovább a Római Birodalomban.

A Pünkösödnak ezt a megújító erejét minden tavasszal várjuk. Ez a tavasz most mégis különbözik az előbbiektől. Szinte hirtelen tör ránk. A járvány miatt a télutó sokkal hosszabbnak tűnt. Néhány héttel ezelőtt még úgy mentünk az utcákon, hogy nem is volt

kedvünk körülnézni. Siettünk haza, hogy védett helyen legyünk. A televízió keresztül mint egy ablakból néztük a világ eseményeit, amelyek néha a legizgalmasabb horror-történetekkel felértek. Ennek a drámának azonban mi is részei voltunk. Nem csak az életünket féltettük, hanem azokat az értékeket, amelyeket eddig természetesnek tartottunk: a napi munkát, az idősebb családtagokkal vagy a barátokkal való találkozást. Ezek a mindennapi események, melyek eddig hétköznapiak

tűntek számunkra, hirtelen bizonytalanná váltak. A Pünkösdtől most azt várjuk, mint hajdan az apostolok: oldódjon fel bennünk ez a bizonytalanság. Reggel keljünk fel, menjünk dolgozni, utána pedig menjünk ki az utcára, a térre – ahogy ezt az apostolok is tették –, és osszuk meg örömünket másokkal.

Az Egyház üdvösségtörténete megtanított minket arra, hogy ne külső csodákban reménykedjünk. A csoda, és ezzel együtt az öröm is, mindig az ember lelke mélyén születik. Ennek forrása pedig az, hogy Isten jelen van az

életünkben. Akkor is ott volt, amikor ablakunkból néztük az üres villamosokat, érezve, hogy nem a világ technikája adja számunkra a biztonságot, hanem az, hogy életünk az Ő kezében van. Isten most is jelen van az életünkben, amikor új álmokat szövögetünk, és akkor is jelen lesz, amikor a járvány elmúlik és újra szembe kell néznünk hétköznapi feladatainkkal. Azok megmaradtak nekünk, még ha a nagyobb gondok el is homályosították őket. Isten jelenléte, amit a Szentlélek erejében tapasztalunk meg, jelenti számunkra az idén annyira várt Pünkösödöt. Imádkozzunk azért, hogy ebből az erőből tudjunk töltekezni, és tudjuk megosztani másokkal, akik vágyakoznak rá, de a forrását nem ismerik.

Ferenc atya

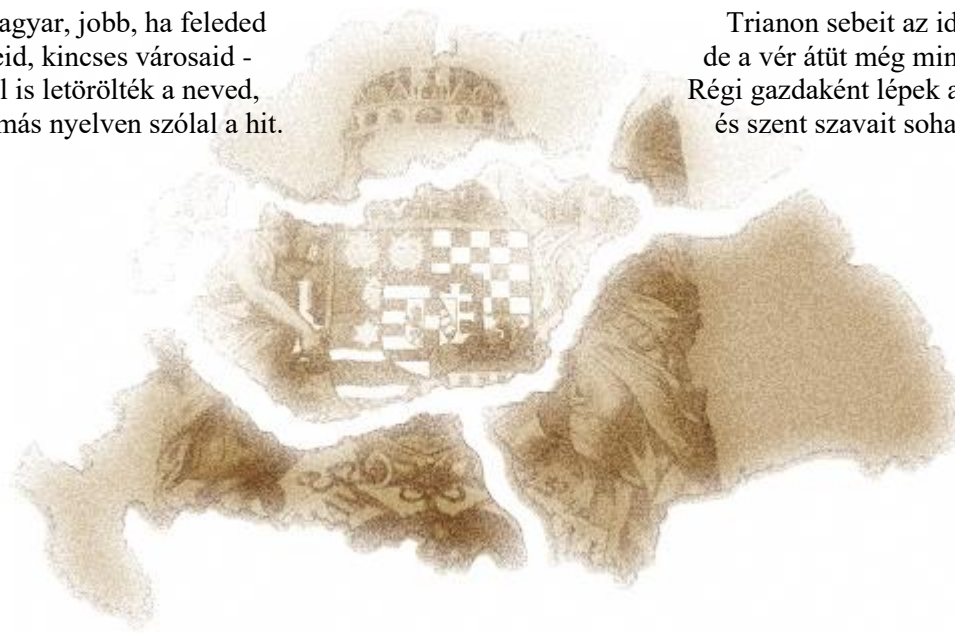
Szentmihályi Szabó Péter: Trianon sebei

Trianon sebeit az idő bekötözte,
de a vér átüt még mindig a sebeken.
Idegenek özönlöttek be a földre,
ki fegyverrel érkezett, ki fegyvertelen.
Aki fegyverrel jött, azt fogta a fegyver,
aki fegyvertelenül, azt befogadtuk,
fedéllel, földdel, szeretettel,
nem néztük, ki volt az anyjuk, az apjuk.

Feledd el, jó magyar, jobb, ha feledd
hőfödte hegyeid, kincses városaid -
még a fejfákról is letörölték a neved,
templomaidban más nyelven szólal a hit.

Mint gazda, kit ősi házából kivetettek,
s megjelennek a rablók, fosztogatók,
gyorsan leverik a címert s a keresztet,
s a magyarnak bottal osztanak útravalót,
szomorú szemmel néz vissza a gazda,
letérdel, megcsókolja ősei földjét,
aztán csak porát szívja, sarát dagasztja,
néhány régi írás, fakult kép az örökség.

Trianon sebeit az idő bekötözte,
de a vér átüt még mindig a sebeken.
Régi gazdaként lépek a magyar földre,
és szent szavait sohasem feledek.

Emlékezzünk

A Keresztény Értelmiségiek Szövetsége felhívást tett közzé, melyben felkér minden Kárpát-medencei egyházközségeket és gyülekezeteket, hogy 2020. június 4-én 16 óra 30 perckor 100 másodpercig szólaltassa meg temploma harangját mementóként Trianon százéves

évfordulójára. A harangszó után mondjunk el egy Miatyánkot a magyar nemzet egységéért.

A harangozáshoz templomunk harangja is csatlakozik. A híveket pedig kérjük, csatlakozzanak a közös imához.

Trianon a családban

Nagyapám a Felvidéken született még a XIX. században, 8 évvel a kiegyezés után. Árva gyerekként nőtt fel egy faluban, rokonok nevelték. Valamiért mégis kemény, céltudatos, törekvő fiatalember lett belőle, aki 14 éves korától önállóan élte életét. Csendőrnek állt, aztán idővel megnősült. Akkor már őrsparancsnokként szolgált, állomáshelyei többnyire ott, a Felvidéken voltak, de volt, hogy a mai Tatabánya területére helyezték. Hiszen a Felvidék nem egy külön terület volt, hanem szerves része Magyarországnak, a Dunától északra eső oldalon. megszületett az első fiuk is – keresztapám –, aki édesapja keresztnevét, majd az első lányuk, aki pedig az édesanyja keresztnevét kapta. Ekkor Lontón éltek, ez a falu az Ipoly folyó túloldalára

esik, tehát a mai magyar-szlovák határtól egy kőhajításnyira, csak éppen a másik oldalon.

Miután kitört az I. világháború, a csendőrőrmester urat frontszolgálatra vitték, ahol kisebb sebesülés is érte. Távolléte alatt felesége 1915-ben váratlanul meghalt egy fertőzés miatt. Amikor leszerelve visszatért, a kemény csendőrőrmester ott állt 40 évesen a két gyerekkel egyedül, Jani három, a kis Etelka pedig alig egy éves volt. A sógornő, a meghalt feleség húga segített neki egy ideig a gyerekek gondozásában. Aztán ott, a Felvidéken, egy szomszéd faluból kommandáltak, azaz ajánlottak neki egy leányt, aki egy Szombathely melletti gazdálkodó sokadik gyermeke volt, és ekkor már igazán időskének – vénlánynak – számított, hiszen

32 éves volt. Mariska, ez a jószágos, hívó katolikus, talpraesett leány a munkáját is nagy önállósággal tudta végezni: már évek óta postamasterként dolgozott.

1917-ben összeházasodtak. Hamar rendeződött a közös élet, Jani is, Etelka is azonnal anyaként néztek rá, megszületett a házaspár első közös gyermeke is. De ekkor felborult a nyugalom: jött a világháború vége, a Monarchia felbomlása, helyi harcok. A csendőrnek és a postamesternőnek menekülnie kellett a Felvidékről. 1919-ben onnan a Monarchia közigazgatásának írmagját is eltávolították. Mariska ekkor már várandós volt a következő gyermekkel. Így menekült el az egész család, férj, feleség, egy iskoláskorú, egy óvodáskorú, egy bölcsődéskorú gyermek és egy születés előtti a pocakban.

A maradék Magyarországra való menekülés részleteiről semmit nem tudunk. Nem tudjuk meg már, hogy ez a két magyar „közszolgálati alkalmazott” reménykedett-e akkor még abban, hogy majd visszatérnek oda, ahonnan jöttek. Hogy folytathatják-e ott a munkájukat? Hogy elszenvedtek-e a meneküléskor bármilyen atrocitást? Minderről nagy lett a hallgatás a családban, örökre. Sőt, egész korábbi felvidéki életükről sem maradt fenn semmilyen emlék.

Mint a menekültek többsége, ők is először a pályaudvarok szomszédságában álló és szerevezetten odatelepített vagonok egyikében laktak. Hiszen hol máshol lehetett volna? A harmadakkora maradék Magyarországon nem kellett annyi magyar „közszolga”, mint amennyit elüldöztek az elvesztett területekről. Így állás sem volt. Az akkori kifosztott, nyomorgó magyar állam ennek ellenére megpróbált segíteni rajtuk: a 44 éves csendőr törzsőrmestert háborús sérülésére is tekintettel nyugdíjazták. A szerény nyugdíj nagy segítség volt.

Abban a nehéz helyzetben Trianon lett nekik a végső reményvesztés. A trianoni „békeszerződés” hiába volt elviselhetetlenül igazságtalan mindenki számára, hiába reménykedtek benne, hogy az tarthatatlan és ezért meg fogják változtatni, valójában nem maradt rá esély, hogy életük valaha is visszatér a normális kerékvágásba, „otthon”. A menekültek többségének nem volt közeli rokoni kapcsolata az itt élőkkel. Sokan kerültek át a csonka országba Székelyföldről, Bánátból, Csallóközből, akik aztán évekig laktak még a vagonokban. A feleségnek, Mariskának azonban mégis csak ezen a területen volt a szűkebb szülőföldje. Így aztán ők hamar kikerültek a vagonból és a Kisalföldre költözhetek, a szombathelyi rokonság közelébe. Ott megszületett apám másik bátyja is, de betegségben meghalt az első közös gyermek, két évesen. Nagymama ekkor pályázott meg egy postamesteri állást a Győr melletti Gyömörén. Elnyerte, és így odaköltözhetett a család szolgálati lakásba. Oda született meg a három további gyermek, köztük édesapám is.

Rövid leltár nagymama nézőpontjából: két gyermek a férjének előző házasságából, négy élő saját gyermek, ez eddig hat gyermek; egy postamesteri állás, amely

folyamatos szolgálatot igényelt, például este nyolc után a kedvezőbb tarifa miatt különösen sok telefont kellett kézzel kapcsolni; egy családját szigorú rendben tartó kemény férj. Aki többé már nem lehetett csendőr, de méhéskedett, cukorgyári felvásárlást szervezett, gazdákkal szerződéseket kötött, és a postamesterségbe is jócskán besegített. Ebben később már a gyermekek is részt vettek, például amikor a vasúton érkező csomagokat a szomszéd faluba lófogattal kézbesítették. Anyagilag igen takarékosan kellett élniük.

Szemben a felvidéki évtizedekkel, a gyömörei időszakból már sok-sok emléket őrzött meg a családi emlékezet, hiszen az szinte életük végéig tartott. Nagypapa és nagymama azonban soha többet nem tért vissza a kényszerűen elhagyott Felvidékre, és semmilyen kapcsolatuk sem maradt az ottaniakkal. Akikkel maradt is kapcsolat, azok is mind Magyarországra menekültek.

Volt azonban egy sajátos következménye ennek a kiszakadásnak a Felvidékről. Már sok-sok éve Gyömörén élt a család, amikor a kamaszodó legkisebb fiú, édesapám kinyitotta legidősebb nővére, Etelka tanítónői diplomáját, ami éppen ott feküdt az asztalon. Fellapozta és felkacagott, mert szerinte eltévesztették benne az anyai nevet, oda is valami Etelkát írtak be. Hahaha. Erre az édesanya leültette a fiát és elmondta neki, hogy a nagyokat, Janit és Etelkát nem ő szülte. Hogy édesapjuknak volt egy előző házassága, ami az asszony halálával ért véget. Ez addig a kisebb négy gyerek előtt titok volt.

Ezután sem hangzott el azonban soha nyilvánosan, hogy Jani bátyámnak és Etelka nénémnek a nagymama nem igazi édesanyja. Mi, unokák is csak nagyobb korunkban tudtuk meg. De bennünk sem merült fel, hogy erről akár csak kérdezősködjünk vagy hogy megkérdezzük az érintetteket, vajon ők gyerekkorukban tudták-e, hogy az általuk is édesanyjának nevezett asszony az úgynevezett „mostohájuk” volt. Nagyobb jelentősége volt annak, hogy a nagymama őket is mindig igazi édesanyaként nevelte, és hogy a testvérek édestestvérnek számítottak.

Gyömörén csak két ember tudott arról nagyapámékon kívül az idő tájt, hogy a nagyobb gyerekeknél mi az „anyja leánykori neve”: a pap és a tanító. És ez garancia volt arra, hogy senki más meg ne tudja. Nem így lett volna azonban, ha ott maradnak a Felvidéken. Ha ott folyt volna az életük tovább, ahol sokan mások is emlékeztek volna a velük kapcsolatos korábbi történésekre, akkor egy ilyen titkot nem lett volna egyszerű megtartani. Így azonban megmaradhatott a kisgyermek számára sokáig az egységes, „kerek” családkép. Ami fontos volt számukra, és örültek, hogy csak később tudták meg az „igazságot”. Talán ez is oka volt a családi titkolózásnak mindarról, amit örökre ott kellett hagyniuk a Duna túloldalán.

Májusi újlaki krónika

Erre a hónapra is a koronavírus okozta járvány, illetve az emiatt bevezetett korlátozások nyomták rá bélyegüket. A hónap első felében szentmisét csak televízióban vagy számítógépen hallgathattunk. Az újlaki hívek lelki táplálékául szolgáltak Ferenc atyának a napi evangéliumot kommentáló, e-mailben olvasható elmélkedései. – Májusban is folytattuk az esti „közös” imádkozást: otthonainkban egy időben (20 órakor) imádkoztunk el egy tized rózsafüzért az „*aki érettünk a keresztet hordozta*” titokkal, könyörögve a járvány elmúlásáért.

A hónap első hétvégén nemcsak lapunk májusi száma jelent meg (elsősorban internetes, de kis példányszámban hagyományos formában is), hanem 3-án, vasárnap az üres templomban tartott 9 órai szentmisét is egyenesben követhettük Youtube csatornánkon. Ez a nap anyák napja is volt, aminek alkalmából a Sarlós Boldogasszony Kórus egy szép felvételt tett közzé.

Május 8-án, pénteken Ferenc atyát köszöntötték a képviselőtestület világi vezetői születésnapja alkalmából. A következő vasárnapon (május 10.) ismét Youtube-os szentmisét nézhettünk, este pedig Ferenc atya és Harmat P. is részt vett a Bonum TV „Járvány alatt és után” c. számítógépes beszélgetésében.

Május 15-én, pénteken reggel Márton atya, 17-én, vasárnap pedig Ferenc atya miséjét még mindig csak

képernyőn nézhettük, de a járvány enyhültével 18-ától látogathatóvá váltak a templomok, természetesen kellő óvintézkedések mellett. Az első reggeli mise résztvevőinek száma pappal és kameramannal együtt éppen elérte a tízet, de ez a szám a hét során természetesen növekedett. Pénteken, 22-én reggel már a zsolozsmát is közösen imádkoztuk.

A többség azonban feltehetőleg még otthonából követi figyelemmel a napi szentmisét. Ezt a hónap közepe óta megtehetjük azonos időben az egyenes közvetítés jóvoltából, és megtehetjük felvételtől bármikor. A reggelenkénti operatőri munkáért Büki Balázst illeti köszönetünk.

Az első, újból nyilvános vasárnapi szentmisét május 24-én Márton atya mondta templomunkban. A kapuban álló üdvözlők fertőtlenítőszerrel fogadták az érkezőket, akik maszkot öltöttek, és odabent csak minden második padosorban foglaltak helyet. Ez nem okozott gondot a mintegy 30 résztvevőnek – mint ahogy annak a 70 hívőnek sem, akik fél tizenegyől Ferenc atya szabadtéri szentmiséjén vehettek részt a plébánia udvarán.

Május 27-én az esti mise előtt újra elmondtuk a havonta szokásos Szt. Margit-zsolozsmát. Másnap, csütörtök este a képviselőtestület Zoom-meeting formában tanácskozott.

A szerk.

Egy anyuka karantén-élményei

Elképzelem, hogy majd évek múlva visszaemlékezünk a 2020-as vesztegzáros hónapokra. Vajon mely élményeinket fogjuk emlegetni a most megélték közül?

Dezső, a vadkan biztosan elő fog kerülni a sztorizáskor, „aki” felbátorodva a néptelen mátyáshegyi utcák csöndjén gyakori látogatója lett a környék kertjeinek. Fényképen is megörökítettük alakját, ahogy magabiztosan üget az úton, miután kicsivel odébb néhány kukát felborított, pár ágyás tulipánhagymát kitért és megdézsmált.

Derülni fogunk, amikor eszünkbe jut a fodrászmentes időszak, és mesélhetünk a hosszúra nőtt hajunkról. Amit magamnak próbáltam egyszer meg rövidíteni, persze az eredmény ferde lett. Rajztanár férjem azzal vigasztalt, hogy a szimmetria úgyis unalmas.

Az is téma lesz, hogyan boldogultam az alsós tanító szerepében a nagy fiammal, akinek a távoktatás nem igazán nyerte el tetszését. Először is időbe telt elosztatnom a fejében a téveszmét, miszerint: „ha bezárt az iskola, nincs tanulás sem.” Mikor végre elfogadta az otthoni tanulás tényét, számomra vált szellemi kihívásokkal telivé a helyzet, kezdve a kétjegyű

számmal való osztás megtanításával. Végül már a kistesó is a negyedik osztályos énekkönyv dalait énekelte, időnként szöveg helyett ritmusnévvel.

Szegény hugit, aki eddig képernyőmentesen élte zsenge napjait, ebben a káoszban, nagymamákat nélkülöző időszakban olykor sajnos odaültünk a tévé elé, ha már nagyon szorult a hurok a szülők nyakán. Ráadásul még a csütörtökönként szokásos Újlaki Dúdoló is nélkülöznie kellett legnagyobb bánatomra, mert az online alkalmakat nem volt erőm megszervezni. Persze az otthoni mondókázás, éneklés nem maradt el, mégis jó lett volna az ismerősökel együtt lenni hétről hétre.

A lelki töltődésre kevés lehetőség maradt. Ezért sokat jelentettek az újlaki mise-közvetítések, melyeket sikerült vasárnaponként és a húsvéti három napban nyomon követnünk. Érdekes, hogy a gyerekek a szokottnál fegyelmesebben vettek részt a szentmisén ezen a különleges csatornán keresztül.

Nagyon vágyunk már a valódi találkozásokra a megszokott helyszíneken, akkor majd élőben mesélhetjük tovább megélt történeteinket...

Szabó-Udvary Orsolya

Caritas karantén idején

Most, hogy a kényszerű karantén átrendezte mindennapjainkat, az Újlak Caritas Alapítvány továbbra is végzi segélyező tevékenységét tagjai lakásán.

A Magyar Élelmiszerbank jóvoltából hetenként két alkalommal osztunk tartós élelmiszert 8-10 családnak és két hajléktalannak. A családok közül kettő ötgyermekes, de egy hatgyermekes és egy hétgyermekes család is akad. Hogy tevékenységünk mit jelent a szükségét szenvedő családoknak, arra egy adatot közölt az Élelmiszerbank: tavaly családonként 168.000 forint értékű élelmiszert osztottunk szét.

Idén az első két hónapban közel két tonna élelmiszert osztottunk szét, a következő három hónapban nagyjából ugyanennyit. Az adományokból támogatjuk a Jó Pásztor Nővérek anyaothonát is.

Az élelmiszerosztás során betartjuk az egészségügyi előírásokat, úgymint távolságtartás, valamint szájmaszk

és védőkesztyű viselése. Megható az a figyelmisség, amit irántunk fiatal önkénteseink tanúsítanak, az adományt ők adják át a rászorulóknak, engem és Rácz Gábort távol tartanak tőlük.

A nagycsaládosokat szűkös jövedelmük miatt anyagilag is támogatjuk, főleg a gyógyszerek kiváltása jelent részükre problémát. Csak gyógyszer-segélyezéseink az idén 47.000 forintot tettek ki. Szájmaszkokra eddig több mint 10.000 forintot költöttünk.

A Jóisten áldását kérjük támogatóinkra, akiknek jóvoltából segélyezni tudjuk rászorult embertársainkat. Egyúttal köszönetet mondunk Ferenc atyának, aki napi szinten ápolja lelkünket az internet éteri hullámain keresztül.

Udvardy László

Példa a kapcsolattartásra

A kényszerű otthon ülés, a templomlátogatások elmaradása emberi kapcsolatainkra is rányomta bélyegét. Spontán és szervezett találkozásaink szinte megszűntek. De azért az egyszerű telefonkagylótól kezdve a technika új vívmányaiig többféle eszközt is használhattunk és használtunk is kapcsolataink ápolására. Például:

Mi a „Páratlan csütörtöki csoport”-tal a kéthetenkénti hittan-alkalmakat skype-on keresztül folytatjuk. Hála a modern technikának, így nem veszítjük egymást szem elől!

Az első „virtuális összejövetelünk” egy imádságos alkalom volt a rendkívüli helyzet okán, majd a

megszokott beszélgetős alkalmakra tértünk át, illetve vissza. Ekkor mindig egy család készül vagy az általa kiválasztott témában, vagy jelenleg tanulmányozott anyagunk (Jakab-levél) következő részével. Ferenc atya is be szokott kapcsolódni beszélgetésünkbe, úgy mint a megszokott személyes találkozásokkor.

Az alkalmakon mindig beszélgetünk rövidebben-hosszabban a járvány ránk, családjainkra gyakorolt hatásairól. Így támogatni és erősíteni tudjuk egymást ebben a néha embert próbáló, de egyben sok tanulságot rejtő helyzetben.

Anna és Marci

Nyári táborok gyerekeknek, fiataloknak, családoknak

Több programot is szerveztünk a nyárra gyerekeknek, fiataloknak, melyek lebonyolítását az utóbbi hónapok fertőzésveszélyes időszaka sajnos megghiúsítani látszott. Hála Istennek, a nyári időszakra enyhültek a járvány miatt kialakult korlátozó intézkedések, ezért mindhárom tervezett programunkat meg tudjuk tartani.

Az egyik ilyen lehetőség a napközis tábor, meghirdetését lásd külön. A ministránsokkal is tervezünk az idei nyárra egy néhány napos táborozást. Június 16. és 18. között a mogyorósbányai plébánián

leszünk, hogy kis csoportunk összetartozását közös élményekkel is erősítsük.

Végül egy új kezdeményezést is szeretnék megemlíteni. Weisz János szervezett egy hosszú hétvégi tábor fiatal, gyermekes családok számára. Sok keresgélés után sikerült lefoglalni a Veszprém megyei Városlődön az Iglauer park táborhelyét 70 főre. Tizennégy családdal utazunk majd július 10-én, pénteken, és 12-én, vasárnap érkezünk haza.

káplán atya

Családi események májusban

Május 4-én megszületett Udvary Panna Róza, Gergő és Betti 3. gyermeke. Ő a „Hurrá itt vagyok” vándorbölcső 6. lakója.

Halottaink:

Somfai István Lajosné Mária (83), Bíró Lajosné Erzsébet (76), Kérszigeti Imre (73)

Júniusi és állandó események plébániánkon

Miserend:

Újlaki plébániatemplom:

hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰

vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna:

minden hó első vasárnap 16⁰⁰

minden hó 18-án 16⁰⁰ (kiv. január)

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmise után ½ 8-ig.

Zsolozsma: pénteken (adventben kedden is) 7⁰⁰, vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az este 6⁰⁰ (vasárnap esetén a reggel 9⁰⁰) órai szentmisét.

Gyermekek váró házaspárokért ajánljuk fel minden hónap első szombatján az esti 6 órás szentmisét.

Minden hónap 27-én zsolozsmát imádkozunk az esti szentmise előtt Szent Margit tiszteletére.

Könyvtár: vasárnap 9⁰⁰ - 10³⁰ között.

A Sarlós Boldogasszony Kórus próbái:

Hétfőn és csütörtökön 19⁰⁰ - 21⁰⁰ óráig a Szent István teremben. Szeretettel várja a szép hangú jelentkezőket a kórusba és közösségi programjaira Török Andrea karnagy (tel: 20/483-0149).

Visszaállt a szokásos miserend, tehát: hétköznapokon 6³⁰ és 18⁰⁰, vasárnap 9⁰⁰, 10³⁰ és 18⁰⁰.

Június 14., vasárnap: Úrnapja és a templomszentelés ünnepe. A 9 órai szentmise latin nyelvű. Ezen a misén történik az Újlakért emlékérem átadása, és ehhez a miséhez kapcsolódik az úrnap körmenet.

Június 16–18.: Ministránstábor Mogyorósbányán.

Június 28., vasárnap: Templomunk búcsúja. Ünnepi szentmise fél 11 órai kezdettel.

A búcsú megünneplésére a szokásos programokkal (előadások, főzőverseny, filmvetítés) és újabbakkal is készülünk, remélve, hogy a járvány már nem lesz akadály.

Nyári napközi Újlakon

Kedves Szülők!

Az aktuális kormányzati döntések lehetővé teszik a nyári napközis táborok szervezését, így a mindenkori egészségügyi előírások betartása mellett az Újlaki Napközis Tábor is megnyitja kapuit. A tábor időpontja 2020. június 15-26. Az ÁNTSZ kerületi szervezetével fölvtettük a kapcsolatot, a kedves szülőket a tábor indulása előtt külön tájékoztatni fogjuk a tábor időtartama alatt érvényes egészségügyi előírásokról.

A jelentkezési lap kitöltésével előzetes jelentkezés történik, ami **KÖTELEZŐ** a részvételhez.

Bővebb információkért látogassanak el honlapunkra!

<http://ujlaki-napkozistabor.mozello.hu/>

További kérdéseikkel pedig forduljanak bizalommal a táborvezetőhöz!

Szöllősi Luca

Telefonszáma: 06 20/417-40-86

E-mail címe: szollosiluca99@gmail.com

Ha szereted a játékokat, éneklést, kézműves foglalkozásokat, jó társaságot, akkor köztünk a helyed! Itén is szeretettel várunk minden 4 évnél idősebb gyermeket napközis táborunkba. Gyere Te is és gazdagodj új élményekkel! Kicsik és nagyok kéz a kézben indítjuk a nyarat.

Hozzájárulási díj: 10 000 Ft/fő/hét

Tábori részvétel **ELŐZETES JELENTKEZÉS** köztölt, melyet a honlapon tudtok megtenni. Honlapunk: ujlaki-napkozistabor.mozello.hu

időpont: 2020. június 15-26, minden hétköznap 8-18 óráig
Helyszín: Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Felhívási utca 2.

Bármilyen kérdéseitek van, keressetek bátrán!
Szöllősi Luca: 06 20/417-40-86
Szöllősi Kálmán: 06 20/283-55-92

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta. **Kiadja:** Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32.

Szerkesztő: Szaszovszky József, műszaki szerkesztő: Balogh András

Felélős kiadó: Beran Ferenc plébános